

Koester je droom

NORA ROBERTS

Koester je droom

Vertaling Angela Knotter

HarperCollins

© 1997 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Holding the Dream*
Vertaling: Angela Knotter
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1700 6
NUR 302
Eerste druk september 2016

Originele uitgave verschenen bij The Berkley Publishing Group, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis
met bestaande personen berust op toeval.

Voor familie

Haar jeugd was een leugen geweest.

Haar vader was een dief geweest.

Twee dingen die ze probeerde te bevatten. Te bevatten, te analyseren en te accepteren. Kate Powell was een praktische vrouw, die hard werkte om haar doelen te bereiken en deze voorzichtig, stapje voor stapje binnenhaalde. Aarzelen was niet toegestaan. Voor de gemakkelijkste weg kiezen was geen optie. Beloningen werden verdiend met eerlijk zweet, een goede planning en wilskracht.

Dat was wie ze was, had ze altijd gedacht: het product van haar genen, haar opvoeding, en de strenge eisen die ze aan zichzelf stelde.

Als je al zo jong wees was geworden, als je je ouders letterlijk had zién doodgaan, zou je denken dat je niet nóg pijnlijker kon worden getroffen.

Toch wel dus, besefte Kate, in shock achter haar keurig opgeruimde bureau in haar al even keurig opgeruimde kantoor bij Bittle & Associates.

Uit die tragische gebeurtenissen in haar jonge leven waren uiteindelijk heel mooie dingen voortgekomen. Haar ouders waren haar ontnomen, maar ze had er andere voor teruggekregen. De verre verwantschap had Thomas en Susan Templeton nooit gedeerd. Ze hadden haar in hun gezin opgenomen, haar opgevoed, haar een thuis en liefde gegeven. Alles hadden ze haar gegeven, onvoorwaardelijk.

En ze moesten het geweten hebben, realiseerde ze zich. Ze moesten het altijd al hebben geweten. Toen ze haar na het ongeluk hadden opgehaald uit het ziekenhuis. Toen ze haar hadden getroost en haar een familie hadden geschonken. Al die tijd hadden ze het geweten.

Ze hadden haar meegenomen naar de andere kant van het continent,

naar Californië. Naar de rotskust en de schoonheid van Big Sur. Naar Templeton House. Daar, in dat indrukwekkende huis, met dezelfde vriendelijke, aangename sfeer als in welk Templeton-hotel dan ook, hadden ze haar deel van hun gezin gemaakt. Ze hadden haar Laura en Josh als zus en broer gegeven. En Margo Sullivan, de dochter van de huishoudster, die al vóór de komst van Kate deel van de familie had uitgemaakt.

Ze hadden haar kleren en eten gegeven, een opleiding en privileges. Ze hadden haar discipline en regels gegeven en de aanmoediging altijd je dromen na te jagen. Vóór alles hadden ze haar echter liefde gegeven, en een familie, en trots.

En dat allemaal terwijl ze van het begin af aan hadden geweten wat zij nu, twintig jaar later, net had ontdekt.

Haar vader was een dief geweest, aangeklaagd voor verduistering. Hij was betrapt op het stelen van de rekeningen van zijn eigen cliënten, en gestorven met schande, ondergang en de gevangenis in het vooruitzicht.

Ze zou er waarschijnlijk nooit zijn achtergekomen als er, door een grillige speling van het lot, die ochtend niet een oude vriend van Lincoln Powell haar kantoor binnen was komen wandelen. Hij had het zó leuk gevonden haar weer te zien. Dat hij bij haar was gekomen omdat hij zich haar nog herinnerde als kind en omdat hij haar ouders had gekend, had haar een warm gevoel gegeven. Ze had uitgebreid de tijd voor hem genomen, al had ze zich dat in deze laatste weken voor de belastingdeadline van half april eigenlijk helemaal niet kunnen veroorloven.

In de stoel aan de andere kant van haar bureau had hij herinneringen opgehaald. Dat ze als klein meisje op zijn schoot had gezeten, dat hij in hetzelfde bedrijf als haar vader had gewerkt. Dat hij daarom ook, nu hij hier zijn eigen bedrijf had, haar als zijn accountant wilde.

Ze had hem bedankt en haar vragen over zijn bedrijf en zijn financiële organisatie afgewisseld met vragen over haar ouders.

Toen hij terloops was begonnen over de beschuldigingen, de aanklacht, en hoe vreselijk hij het vond dat haar vader was gestorven voor

hij het had kunnen goedmaken, had ze niets gezegd, had ze niets kunnen zeggen.

‘Het is nooit zijn bedoeling geweest te stelen, hij wilde het alleen maar lenen. O, natuurlijk was dat verkeerd. Ik heb me altijd een beetje schuldig gevoeld, omdat ik hem over die onroerendgoeddeal had verteld, hem had aangemoedigd daarin te investeren. Ik wist toen niet dat hij het grootste deel van zijn geld al was kwijtgeraakt bij een paar andere deals waarmee het minder goed was afgelopen. Hij zou het geld hebben teruggestort. Op de een of andere manier zou dat hem zijn gelukt. Zo was Linc. Het heeft hem altijd wel een beetje dwarsgezet dat het zijn neef zo voor de wind ging, terwijl hij amper kon rondkomen.’ Toen had de man – god, ze kon zich zijn naam niet eens meer herinneren, alleen wat hij had gezegd – naar haar geglimlacht.

De hele tijd dat hij aan het woord was geweest, excuses had gezocht, zijn eigen uitleg aan de feiten had gegeven, had ze daar maar gezeten, slechts af en toe knikkend. Deze onbekende man, die haar vader had gekend, had de bodem onder haar bestaan vandaan geslagen.

‘Tommy Templeton heeft bij hem altijd nogal gevoelig gelegen. Grappig, als je bedenkt dat hij jou uiteindelijk heeft grootgebracht. Maar Linc heeft het nooit kwaad bedoeld, Katie. Hij was alleen roekeloos. Hij heeft nooit de kans gekregen zich te bewijzen, en dat is, als je het mij vraagt, het echte misdrijf.’

Het echte misdrijf, dacht Kate, een brandend gevoel in haar maag. Hij had gestolen omdat hij geld nodig had en voor de gemakkelijkste weg had gekozen. Omdat hij een dief was. Een oplichter. En hij had het rechtssysteem ook nog eens opgelicht door zich met zijn auto op een ijzige weg te pletter te rijden, daarbij zichzelf en zijn vrouw dodend, en zijn dochter als wees achterlatend.

En toen had het lot haar de man op wie haar vader zo jaloers was geweest, als nieuwe vader gegeven. Als gevolg van zijn dood was zij een Templeton geworden.

Was het opzet geweest, vroeg ze zich af. Was hij zo wanhopig, zo ten einde raad, zo kwaad geweest dat hij voor de dood had gekozen? Ze her-

innerde zich hem als een magere, bleke, nerveuze man, met een opvliegend karakter. Een man met grote plannen, die hij in geuren en kleuren voor zijn kind had afgeschilderd: grote huizen, mooie auto's, en droomreisjes naar Disney World.

En al die tijd hadden ze in een klein rijtjeshuis gewoond, met een oude, gammele auto voor de deur, en werd er geen enkel reisje gemaakt, waarnaartoe dan ook.

Dus ging hij stelen, en werd betrapt. En ging dood.

Wat had haar moeder eigenlijk gedaan? Hoe had zij zich gevoeld? Herinnerde Kate zich haar daarom als een vrouw met een bezorgde blik en een gespannen glimlach?

Had hij al eerder gestolen? Bij die gedachte voelde ze zich ijskoud worden. Had hij al eerder gestolen en was hij daarmee om de een of andere reden steeds weggekomen? Een beetje hier, een beetje daar, tot hij onvoorzichtig was geworden?

Ze herinnerde zich ruzies, vaak over geld. En erger nog, de stiltes die daarop waren gevolgd. De stilte die avond. De geladen, pijnlijke stilte tussen haar ouders in de auto, voor dat vreselijke getol, het gegil, de pijn. Huiverend sloot ze haar ogen, haar handen tot vuisten gebald, vechtend tegen de bonkende hoofdpijn.

O, god, ze had van hen gehouden. Hield nog steeds van hun nagedachtenis. Ze zou het niet kunnen verdragen als die werd besmeurd. En ze kon het al helemaal niet aan, moest ze tot haar onuitsprekelijke schaamte bekennen, de dochter van een oplichter te zijn.

Ze wilde het niet geloven. Nog niet. Ze haalde eens diep adem en zocht toen op haar computer het archief van de bibliotheek in New Hampshire, de staat waar ze de eerste acht jaar van haar leven had doorgebracht.

Methodisch vroeg ze exemplaren op van kranten uit het jaar vóór het ongeluk, en van artikelen waarin de naam Lincoln Powell voorkwam. Terwijl ze wachtte op de files, nam ze contact op met de notaris die destijds de nalatenschap had afgehandeld. Binnen een uur had ze alles wat ze nodig had. Ze kon alle details zwart op wit lezen, details die bevestigden wat de notaris haar had verteld.

De beschuldigingen, de aanklachten, het schandaal. Een schandaal dat des te interessanter was geweest, begreep ze, vanwege Lincoln Powells verwantschap met de Templetons. En het feit dat na de begrafenis van haar ouders al het verduisterde geld was teruggestort. Door de mensen die haar als hun eigen kind hadden opgevoed, daarvan was Kate overtuigd.

De Templetons, die automatisch mee de beerput in waren getrokken, hadden als vanzelfsprekend de verantwoordelijkheid op zich genomen, en het kind. Een kind dat ze altijd hadden beschermd.

Alleen in haar stille kantoor legde ze haar hoofd op haar bureau en huilde. Huilde nog meer. En toen ze was uitgehuild, nam ze een paar pillen tegen de hoofdpijn, en nog een paar tegen het brandende gevoel in haar maag. Terwijl ze haar koffertje pakte, hield ze zich voor dat ze dit het beste maar kon begraven. Net zoals ze haar ouders had begraven.

Er viel niets meer aan te veranderen, niets meer aan goed te maken. En zij was nog steeds dezelfde persoon, dezelfde vrouw die ze vanochtend was geweest. Toch was ze niet in staat de deur open te doen, bang dat ze in de gang een collega zou tegenkomen. Dus ging ze weer zitten, sloot haar ogen en zocht troost in oude herinneringen. Herinneringen waarin familie en tradities overheersten. Herinneringen die een beeld gaven van wie ze was, wat ze allemaal had mogen ontvangen, en waartoe ze was opgevoed.

Op haar zestiende had ze een heleboel extra lessen gevolgd, waardoor ze een jaar eerder eindexamen zou kunnen doen dan de rest van haar klas. En alsof die uitdaging nog niet groot genoeg was geweest, was ze ook nog eens vastbesloten geweest cum laude te slagen. De afscheidsrede die ze dan zou mogen houden, had ze in gedachten al voorbereid.

Naast al dat schoolwerk regelde ze ook nog de geldzaken van de klas, was ze voorzitter van de wiskundeclub en stond ze in de basisopstelling van het honkbalteam. Volgend jaar hoopte ze de titel 'beste speler' weer binnen te halen, maar op dat moment was al haar aandacht op haar rekenwerk gericht.

Cijfers waren haar sterke kant. Logischerwijs vloede daar voor Kate uit voort dat ze daarvan in haar carrière gebruik moest maken. Zodra ze haar MBA had behaald – hoogstwaarschijnlijk zou ze naar Harvard gaan, net als Josh – zou ze de accountancy in gaan.

Dat Margo zei dat haar ambities meer dan saai waren, deed er niet toe. Voor Kate waren ze realistisch. Ze zou zichzelf, en iedereen die haar dierbaar was, bewijzen dat ze optimaal had geprofiteerd van alles wat ze had gekregen, alles wat haar was aangeboden.

Omdat haar ogen begonnen te branden, deed ze haar bril af en leunde ze even achterover in haar bureaustoel. Het was belangrijk, wist ze, de hersenen af en toe rust te gunnen om ze zo scherp mogelijk te houden. Dat deed ze nu, terwijl ze haar blik de kamer rond liet gaan.

De eigen touch die ze er van de Templetons voor haar zestiende verjaardag aan had mogen geven beviel haar wel. Op de eenvoudige grenenhouten planken boven haar bureau stonden haar studieboeken. En het bureau zelf was een droom: een Chippendale-schrijftafel met diepe laden en prachtig houtsnijwerk. Daaraan te mogen werken alleen al gaf haar een succesvol gevoel.

Druk behang of al te woeste gordijnen waren aan haar niet besteed. De strepen in gedekte tinten op de muren en de eenvoudige verticale jaloezieën pasten helemaal bij haar. Omdat ze wel begreep dat haar tante haar graag wilde verwennen, had ze nog een mooie, diepgroene bank met gekrulde armleuningen uitgekozen. Heel af en toe lag ze daar ook op om iets voor haar plezier te lezen. Verder was de inrichting vooral functioneel, zoals ze het het liefste had.

Net toen ze zich weer in de boeken wilde begraven, werd er op de deur geklopt. Ze bromde iets onverstaanbaars.

‘Kate.’ Gekleed in een elegante, kasjmieren twinset, kwam Susan Templeton de kamer binnen, haar handen op haar heupen. ‘Wat moet ik toch met jou?’

‘Bijna klaar,’ mompelde Kate. De geur van haar tantes parfum drong haar neusgaten binnen. ‘Toets. Wiskunde. Morgen.’

‘Alsof je daarvoor al niet lang klaar bent.’ Susan ging op de rand van

het onberispelijk opgemaakte bed zitten en keek eens naar Kate. De grote, vreemd exotische, bruine ogen gingen schuil achter een leesbril met een zwaar montuur. Het sluike, donkere haar was bij elkaar gebonden in een borstelig staartje. Ze knipte het ieder jaar korter, constateerde Susan met een zucht. Een slobberig grijs joggingpak bedekte het slungelige, magere lijf tot aan de blote voeten. Terwijl Susan naar haar zat te kijken, tuitte Kate haar lippen in iets dat het midden hield tussen mokken en nadenken. Ook tussen haar wenkbrauwen verscheen een rimpel.

‘Ik weet niet of je het weet,’ begon Susan, ‘maar over tien dagen is het al kerst.’

‘Hmm. Toetsweek. Bijna klaar.’

‘En het is zes uur.’

‘Wacht maar niet op mij met eten. Dit moet af.’

‘Kate.’ Susan kwam overeind en trok de bril van Kates neus. ‘Josh is ook al thuis. Iedereen wacht op jou om de boom te versieren.’

‘O.’ Knipperend met haar ogen probeerde Kate zich los te rukken van de formules. Haar tante wendde haar blik geen moment van haar af, haar donkerblonde haar zacht krullend om haar knappe gezicht. ‘Sorry, even vergeten. Als ik deze toets niet heel goed maak –’

‘Vergaat de wereld, ik weet het.’

Kate grijnsde en rolde even met haar stijve schouders. ‘Ik denk dat ik wel een paar uurtjes kan missen. Voor deze keer.’

‘We zijn vereerd.’ Susan legde de bril op het bureau. ‘Doe iets aan je voeten, Kate.’

‘Oké. Ik kom eraan.’

‘Nooit gedacht dat ik dit nog eens tegen een van mijn kinderen zou zeggen, maar...’ Susan was al bijna bij de deur. ‘Als je het waagt nog een van die boeken open te slaan, geef ik je huisarrest.’

‘Ja, *ma’am*.’ Kate liep naar de kast en pakte een paar sokken van een keurige stapel, waarachter haar geheime voorraadje lag van het middel waarmee ze – tevergeefs – wat meer vlees op haar botten probeerde te kweken. Nadat ze de sokken had aangetrokken, gooide ze nog een paar

aspirines naar binnen om de hoofdpijn die ze voelde opkomen, de kop in te drukken.

‘Zo, dat werd tijd,’ zei Margo, toen ze elkaar bij de trap tegenkwamen. ‘Josh en Mr. T. zijn al met de lichtjes bezig.’

‘Dat kan uren duren. Je weet toch hoe ze eindeloos kunnen discussiëren over of ze nu met de wijzers van de klok moeten meegaan of juist er-tegenin?’ Met haar hoofd een beetje scheef keek ze Margo aandachtig aan. ‘Waarvoor heb jij je in vredesnaam zo opgedoft?’

‘Ik wilde er gewoon een beetje feestelijk uitzien.’ Margo streek de rok van haar hultsbesjesrode jurk glad, bijzonder in haar nopjes met de laag uitgesneden ronde hals. Ze had er schoenen met hoge hakken bij aangetrokken om de aandacht van Josh op haar lange benen te vestigen, en op het feit dat ze inmiddels een vrouw was. ‘Niet iedereen hult zich in zijn oudste kloffie om de boom te versieren.’

‘Dat zit anders wel lekker.’ Kate snoof eens. ‘Je hebt aan de parfumvoorraad van tante Susie gezeten.’

‘Helemaal niet.’ Margo stak haar kin in de lucht en duwde haar haar in model. ‘Ze heeft me zelf een beetje aangeboden.’

‘Hé!’ riep Laura van onder aan de trap. ‘Blijven jullie daar de hele avond staan kissebissen?’

‘We staan niet te kissebissen. We geven elkaar complimentjes over onze kleding.’ Grinnikend liep Kate de trap af.

‘Papa en Josh zijn het bijna eens over de lichtjes.’ Laura wierp een blik in de richting van de salon, aan de andere kant van de royale hal. ‘Ze roken een sigaar.’

‘Josh rookt een sigaar?’ Kate snoof hoorbaar.

‘Tja, hij is nu een Harvardstudent,’ verklaarde Laura met een overdreven New England-accent. ‘Je hebt wallen onder je ogen.’

‘En jouw ogen glinsteren,’ constateerde Kate. ‘En je hebt je ook al zo opgetut.’ Geërgerd plukte ze aan haar eigen sweatshirt. ‘Vanwaar al die toestanden?’

‘Peter komt straks nog langs.’ Dromerig draaide Laura zich naar de spiegel om te kijken of haar ivoorkleurige wollen jurk wel helemaal

goed zat. Daardoor zag ze niet hoe Margo en Kate elkaar even aankeken. ‘Een uurtje of zo. Ik kan haast niet wachten tot het kerstvakantie is. Nog één toetsweek, en dan lekker vrij.’ Stralend keek ze haar vriendinnen aan. ‘Het wordt vast de beste kerstvakantie ooit. Ik heb zo het gevoel dat Peter me ten huwelijk gaat vragen.’

‘Wát?’ gilte Kate, voor Laura haar het zwijgen kon opleggen.

‘Sst.’ Haastig liep ze over de blauw-witte tegelvloer terug naar Kate en Margo. ‘Ik wil niet dat pap en mam het horen. Nog niet.’

‘Dat kun je toch niet serieus menen, Laura, dat je met Peter Ridgeway wilt trouwen? Je kent hem amper, en je bent pas zeventien.’ Wel duizenden redenen om dat niet te doen schoten door Margo’s hoofd.

‘Over een paar weken word ik achttien. En het is maar een gevoel. Be-loof me dat jullie niets zullen zeggen.’

‘Natuurlijk niet.’ Kate was inmiddels op de onderste tree van de fraai gebogen trap aan gekomen. ‘Je gaat toch geen gekke dingen doen, hè?’

‘Doe ik dat ooit?’ Met een weemoedig glimlachje klopte Laura even op Kates hand. ‘Laten we naar binnen gaan.’

‘Wat ziet ze in hem?’ fluisterde Kate tegen Margo. ‘Hij is hartstikke oud.’

‘Hij is zevenentwintig,’ verbeterde Margo, een bezorgde uitdrukking op haar gezicht. ‘Hij ziet er fantastisch uit en behandelt haar als een prinsesje. Hij heeft...’ Ze zocht naar het juiste woord. ‘Beschaving.’

‘Ja, maar –’

‘Sst.’ Margo zag haar moeder de hal in komen lopen, een serveerwagen met warme chocolademelk voor zich uit duwend. ‘Laten we deze avond niet verpesten. We hebben het er nog wel over.’

Ann Sullivan fronste haar wenkbrauwen toen ze haar dochter zag. ‘Margo, die jurk was toch voor de kerst?’

‘Ik ben al in kerststemming,’ verklaarde Margo opgewekt. ‘Zal ik dat van je overnemen, mam?’

Niet bepaald tevreden met dat antwoord keek Ann haar dochter na, terwijl die de serveerwagen de woonkamer in reed. Toen wendde ze zich tot Kate. ‘Miss Kate, u hebt weer veel te hard gewerkt. Uw ogen zijn

helemaal rood. Ik wil dat u er komkommerschijfjes op legt. En waar zijn uw pantoffels?’

‘In de kast.’ Kate stak haar arm door die van de huishoudster. ‘Kom op, Annie, maak je niet druk. We gaan de boom versieren. Weet je nog die engeltjes die je met ons hebt gemaakt toen we tien waren?’

‘Hoe kan ik de puinhoop die jullie toen hebben gemaakt ooit vergeten? En Mr. Josh die jullie liep te plagen en alle hoofden van de peperkoekmannetjes van Mrs. Williamson afbeet?’ Ze legde een hand tegen Kates wang. ‘Jullie zijn zo groot geworden. Op dit soort momenten mis ik mijn kleine meisjes wel.’

‘We zullen altijd jouw kleine meisjes blijven, Annie.’ In de deuropening bleven ze even naar het tafereel vóór hen staan kijken, dat een grijns op Kates gezicht toverde. De boom van ruim drie meter hoog was inderdaad al helemaal verlicht. Hij stond voor de hoge ramen aan de voorkant. Dozen met versiering stonden te wachten om te worden opengemaakt. In de lazuurstenen haard brandde een sereen vuurtje, en de ruimte geurde naar appelbomen, dennenhout en parfum.

Wat hield ze van dit huis! Nog even en ieder vertrek zou precies de juiste kerstsfeer ademen. Zilveren schalen vol dennenappels geflankeerd door kaarsen. Vensterbanken vol kerststerren in potten met goudkleurige versieringen. Delicate porseleinen engelen op de glanzend gewreven mahoniehouten tafels in de hal. En uiteraard zou de oude victoriaanse Kerstman zijn ereplaats op de kleine vleugel weer opeisen.

Ze kon zich haar eerste kerst in Templeton House nog goed herinneren. Hoe verbijsterd ze al dat moois had aanschouwd, en hoe de warmte die ze voortdurend om zich heen had gevoeld de pijn in haar hart had verzacht. Inmiddels had de helft van haar leven zich hier afgespeeld, en waren alle tradities ook háár tradities geworden.

Kon ze dit moment maar voor altijd bij zich dragen, onveranderlijk. Zoals het licht van de vlammen over het gezicht van tante Susie danste, terwijl ze naar oom Tommy lachte. Zoals hij haar hand pakte en vasthield. Wat een volmaakt stel, dacht ze, de tengere vrouw en de lange, gedistingeerde man.

Zachte kerstmuziek klonk, terwijl ze het allemaal in zich stond op te nemen. Laura knielde bij een van de dozen en haalde er een rode glazen bal uit, die het licht ving en dit weerkaatste. Margo schonk dampende chocolademelk uit een zilveren pot, intussen haar flirtrucjes oefenend op Josh, die op een trap stond. De lichtjes in de boom toverden een glans op zijn bronskleurige haar en op zijn gezicht, terwijl hij grijnzend op Margo neerkeek.

In deze kamer vol blinkend zilver, glinsterend glas, glanzend gewreven oud hout en zachte stoffen waren ze allemaal volmaakt op hun plaats. En ze hoorden bij háár. ‘Wat zijn ze mooi, hè, Annie?’

‘Dat zijn ze zeker. Net als u.’

Niet zoals zij, dacht Kate, terwijl ze de kamer in liep.

‘Daar hebben we onze Katie.’ Thomas schonk haar een stralende lach. ‘De boeken aan de kant geschoven?’

‘Als u de telefoon een avond met rust kunt laten, kan ik ook wel even stoppen met studeren.’

‘Geen zaken op de avond dat we de boom versieren.’ Hij gaf haar een knipoog. ‘Ik denk dat de hotels wel een avondje zonder mij kunnen draaien.’

‘Maar niet zo goed als met u en tante Susie.’

Margo trok een wenkbrauw op, terwijl ze Kate een beker warme chocolademelk gaf. ‘Volgens mij doet iemand daar erg zijn best nog een cadeautje los te peuteren. Ik hoop dat je iets anders in gedachten hebt dan die suffe computer waar je steeds over loopt te zemelen.’

‘Computers zijn niet meer weg te denken uit het bedrijfsleven. Zo is het toch, oom Tommy?’

‘We kunnen niet meer zonder. Maar ik ben blij dat jullie generatie het straks overneemt. Ik heb een hekel aan die dingen.’

‘Je moet het verkoopsysteem echt over de hele linie nodig upgraden,’ zei Josh, terwijl hij een paar treden naar beneden zakte. ‘Waarom zou je werk gaan zitten doen dat een computer zo van je kan overnemen?’

‘Hier spreekt de ware liever-lui-dan-moe-mentaliteit.’ Margo schonk hem een schamper glimlachje. ‘Kijk maar uit, Josh, straks moet je nog

leren typen. Stel je voor, Joshua Conway Templeton, erfgenaam van het Templeton-hotelimperium, die iets nuttigs kan.'

'Hoor eens, barones –'

'Ophouden jullie.' Met een opgeheven hand legde Susan haar zoon het zwijgen op. 'Geen zaken vanavond, weten jullie nog wel? Margo, wees eens lief, en geef Josh de versieringen aan. Kate, neem jij die kant van de boom, samen met Annie? Wij beginnen hier, Laura.'

'En ik dan?' wilde Thomas weten.

'Jij doet waarin je het beste bent, lieverd. Toezicht houden.'

Bij simpelweg dingen in de boom hangen bleef het niet. Aan iedere versiering zat wel een verhaal. Zo was er de houten elf die Margo ooit naar Josh had gegooid, zodat het hoofd nu met lijm aan het lijf vastzat. De glazen ster waarvan Laura ooit had geloofd dat haar vader die speciaal voor haar uit de hemel had geplukt. Sneeuwvlokken die Annie voor ieder lid van de familie had gehaakt. De vilten krans met zilveren bieren: Kates eerste en laatste naaiproject. Huisvljijt en eenvoud hingen tak aan tak met de kostbare, antieke versieringen die Susan van over de hele wereld had verzameld.

Toen ze klaar waren, hielden ze met z'n allen hun adem in, terwijl Thomas alle lampen uitdeed tot de kamer nog slechts werd verlicht door het haardvuur en het betoverende schijnsel van de boom.

'Wat mooi. Het is altijd mooi,' mompelde Kate, en ze liet haar hand in die van Laura glijden.

Later die avond ging Kate, omdat ze de slaap niet kon vatten, terug naar beneden. Ze sloop de woonkamer in, ging op het kleed onder de boom liggen en keek naar de dansende lichtjes.

Ze luisterde graag naar de geluiden van het huis. Het kalme tikken van oude klokken, het zachte zuchten van werkend hout, het onverwachte naknetteren van de blokken in de haard. Regendruppels tikten als speldenprikken tegen het raam. De wind zong fluisterend een lied.

Daar zo te liggen hielp. Langzaam verloren de zenuwen om de toets van de volgende dag de greep op haar maag. Ze wist dat iedereen veilig

en wel in bed lag. Ze had Laura horen thuiskomen van haar ritje met Peter, en een tijdje later was ook Josh van een afspraak teruggekeerd. Haar wereldje was helemaal op orde.

‘Als je op de Kerstman ligt te wachten, moet je nog wel even geduld oefenen.’ Op blote voeten kwam Margo de kamer binnen lopen. Ze nestelde zich naast Kate op het kleed. ‘Je bent toch niet nog steeds met die stomme wiskundetoets bezig, hè?’

‘Het is een heel belangrijke toets. En als jij daaraan ook eens wat meer aandacht zou besteden, zou je niet steeds alles net aan halen met een schamel zesje.’

‘School is niet meer dan iets waar je doorheen moet.’ Margo viste een pakje sigaretten uit de zak van haar badjas. Nu iedereen in bed lag, kon ze er wel veilig een opsteken. ‘Niet te geloven toch, dat Josh iets heeft met die schele Leah McNee?’

‘Ze is niet scheel, Margo. En al haar vormen zitten waar ze moeten zitten.’

Margo blies wat rook uit. Iedereen die niet stekeblind was, kon zien dat Leah, vergeleken bij Margo Sullivan, amper vrouwelijk te noemen was. ‘Hij gaat alleen met haar uit omdat ze het doet.’

‘Wat kan jou dat schelen?’

‘Niets.’ Ze snoof even, nam een trekje en staarde makkend voor zich uit. ‘Het is alleen zo... goedkoop. Dat is iets wat ik nooit zou willen zijn.’

Met een glimlachje draaide Kate zich om naar haar vriendin. In een blauwe fluwelen badjas, en met haar blonde haar los over haar schouders, zag Margo er verbluffend mooi, sensueel en blakend van gezondheid uit. ‘Niemand die het ooit in zijn hoofd zal halen jou goedkoop te noemen, lieve schat. Strontvervelend, zelfingenomen, lomp en onuitstaanbaar, ja, maar beslist niet goedkoop.’

Margo trok een wenkbrauw op en grijnsde. ‘Fijn dat ik altijd op jou kan rekenen. Hoe gek denk jij trouwens dat Laura echt op Peter Ridgeway is?’

‘Ik weet het niet.’ Kate beet op haar lip. ‘Vanaf het moment dat oom

Tommy hem hierheen heeft overgeplaatst, loopt ze al over hem te zwijmelen. Ik wilde maar dat hij in Chicago was gebleven.’ Toen haalde ze haar schouders op. ‘Hij is vast goed in zijn werk, anders hadden oom Tommy en tante Susie hem geen promotie gegeven.’

‘Dit heeft niets met het runnen van een hotel te maken. Mr. en Mrs. T. hebben tientallen managers in dienst, over de hele wereld. Dit is de enige met wie Laura iets heeft. Kate, als ze echt met hem gaat trouwen...’

‘Ja.’ Kate slaakte een zucht. ‘Het is haar beslissing. Haar leven. Mijn hemel, ik kan me niet voorstellen waarom je je zo zou willen binden.’

‘Ik ook niet.’ Margo drukte de sigaret uit en liet zich achterover zakken. ‘Dat ga ik dus echt niet doen. Ik ben van plan de wereld te laten zien wie ik ben.’

‘Ik ook.’

Margo zond Kate een scheve blik. ‘Terwijl je met je neus in de boeken zit? Dan moet de wereld wel heel goed kijken.’

‘Ieder zijn eigen manier om zich in de kijker te spelen. Volgend jaar om deze tijd zit ik in de collegebanken.’

Margo huiverde. ‘Wat een vreselijke gedachte!’

‘Jij ook,’ bracht Kate haar in herinnering. ‘Als je je examens tenminste niet verknalt.’

‘Dat zullen we nog wel zien.’ Die collegebanken konden Margo gestolen worden. ‘Laten we gewoon die bruidsschat van Seraphina eindelijk eens vinden en die reis om de wereld gaan maken waarover we het hebben gehad. Er zijn zoveel plaatsen die ik wil zien nu ik nog jong ben. Rome en Griekenland, Parijs, Milaan, Londen.’

‘Inderdaad allemaal heel indrukwekkend, ja.’ Kate was er geweest. De Templetons hadden haar mee op reis genomen... en ze zouden Margo ook hebben meegenomen, als Ann dat had goedgevonden. ‘Ik zie jou nog wel een rijke vent aan de haak slaan, om vervolgens al zijn geld er al feestend doorheen te jagen te midden van de jetset.’

‘Klinkt goed.’ Margo strekte haar armen boven zich uit. ‘Maar ik zou liever zelf rijk zijn, en er een legertje minnaars op na houden.’ Bij het horen van een geluidje in de hal schoof ze haastig de asbak onder haar

badjas. 'Laura.' Met een zucht van opluchting kwam ze overeind. 'Je hebt me de stuipen op het lijf gejaagd.'

'Sorry. Kon niet slapen.'

'Kom erbij,' noodde Kate. 'We hadden het over onze toekomstplannen.'

'O.' Met een zacht, geheimzinnig glimlachje liet Laura zich op haar knieën op het kleed zakken. 'Dat is mooi.'

'Wacht.' Margo legde haar hand om Laura's kin en keek haar even aandachtig aan. 'Oké,' zei ze toen. 'Je hebt het nog niet met hem gedaan.'

Blazend duwde Laura Margo's hand weg. 'Natuurlijk niet. Peter zou me nooit onder druk zetten.'

'Hoe weet je dat ze het niet heeft gedaan?' vroeg Kate.

'Dat zie je. Ik zeg niet dat je seks met hem moet hebben, Laura, maar als je serieus overweegt met hem te trouwen, kun je hem beter eerst uitproberen.'

'Seks is geen paar schoenen,' bromde Laura.

'Maar het moet wél passen!'

'Mijn eerste keer zal zijn met mijn man, in de huwelijksnacht. Dat is wat ik wil.'

'O jee, ik hoor de Templeton-ondertoon in haar stem.' Grijnzend trok Kate aan een krul die over Laura's oor viel. 'Niet te vermurwen. Luister maar niet naar Margo, Laura. In haar ogen is seks zaligmakend.'

Margo stak nog een sigaret op. 'Ik zou niet weten wat daar nog boven gaat.'

'Liefde,' verklaarde Laura.

'Succes,' zei Kate tegelijkertijd. 'Nou, dat is dan duidelijk.' Ze sloeg haar armen om haar knieën. 'Margo wordt een seksmaniak, jij gaat op zoek naar liefde, en ik ga me een versuffing werken om succesvol te worden. Wat een stel.'

'Ik ben al verliefd,' zei Laura zacht. 'Ik wil iemand die ook van mij houdt, en kinderen. Ik wil iedere ochtend wakker worden met de gedachte dat ik hun een thuis en een gelukkig leven kan geven. Ik wil iede-

re avond in slaap vallen naast iemand die ik kan vertrouwen, iemand op wie ik kan bouwen.’

‘Ik val liever in slaap naast een opwindende man.’ Margo grinnikte toen Kate haar een por in haar ribben gaf. ‘Grapje. Soort van. Ik wil overal naartoe, en van alles doen. Iemand zijn. Ik wil ’s ochtends wakker worden met de gedachte dat er om de hoek iets spannends te vinden is. En wat het ook is, daar wil ik bij zijn.’

Kate liet haar kin op haar knieën zakken. ‘Ik wil iets bereiken,’ zei ze kalm. ‘Ik wil zorgen dat dingen gaan zoals ik vind dat ze moeten gaan. Ik wil ’s ochtends wakker worden met de gedachte dat ik precies weet wát ik ga doen en hóé ik dat ga doen. Ik wil de beste zijn in wat ik doe, zodat ik weet dat ik niets heb vergooid. Want als ik dat wel zou hebben gedaan, zou dat voelen als... een mislukking.’

Haar stem brak, tot haar grote gêne. ‘God, ik geloof dat ik een beetje moe ben.’ Omdat haar ogen prikten, wreef ze er eens hard in. ‘Ik moet naar bed. Morgenochtend vroeg die toets.’

‘Die doe je fluitend.’ Ook Laura kwam overeind. ‘Maak je niet zo druk.’

‘Beroepsnerds moeten zich gewoon druk maken.’ Margo stond echter ook op en gaf Kate een klopje op haar arm. ‘Laten we allemaal maar gaan slapen.’

In de deuropening bleef Kate nog een momentje staan om een laatste blik op de boom te werpen. Heel even was de verbijsterende wens bij haar opgekomen dat ze daar voor altijd zo kon blijven zitten. Dat ze zich nooit meer zorgen zou hoeven maken over de volgende dag of de dag daarna. Dat ze nooit meer hoefde na te denken over succes of mislukking. Of over veranderingen.

En die veranderingen waren onvermijdelijk, realiseerde ze zich. Zoveel hadden de emotie in Laura’s ogen en de scherpe blik in die van Margo haar wel duidelijk gemaakt. Ze deed het licht uit. Tegenhouden kon ze het niet meer, besefte ze. Dus kon ze maar beter zorgen dat ze er klaar voor was.